

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 1/2017

Leden 2017

Evropa poznala ohňostroj díky jezuitovi

Ohňostroje jsou již tradiční součástí novoročních oslav. Poptávka po ohnivých show však vzrůstá i mimo "silvestrovské" sezóny a zájem zpestřit si soukromou oslavu roste i u nás.

Jednou z nejočekávanějších událostí silvestrovského večera je půlnoční ohňostroj. I proto jdou večírky v tento večer ve většině případů bokem a rodiče dovolí svým dětem sledovat ohnivou show i přes spánkový deficit. Ohňostrojem se loučíme se starým rokem a vítáme nový doufajíc, že bude pro nás úspěšný.

Tento zvyk pochází z Číny, kde v sedmém století ohňostroj vynalezli. Od té doby se ohňová show stala v zemi draka součástí několika slavností, mezi nimi i oslavy čínského Nového roku, který patří mezi největší čínské svátky. I proto byli pyrotechnici, kteří vyráběli a odpalovali ohňostroje, uznávanými osobami společenského života.

Ohňostroj z pera jezuitského misionáře

Čínské ohňostroje znali v Evropě do 18. století pouze z vyprávění cestovatelů a obchodníků. Jejich výrobu blíže přiblížil francouzský jezuitský misionář Pierre Nicolas Le Chéron d'Incarville, který působil v Peking. Kromě botanického výzkumu, díky kterému západní svět poznal množství čínských léčivých rostlin, se zaměřil i na proces přípravy ohňostroje. Zjistil, že Číňané ho vyráběli ze železného odpadu, který rozdrtili na prach a přidali do střelného prachu. Barevné efekty získávali různými způsoby; jedním z nich bylo přimíchání speciální pasty ze síry. Tyto poznatky popsal v roce 1758 ve zprávě pro Pařížskou akademii věd.

Po zveřejnění této zprávy o pět let později se v Evropě rozmohlo pořádání ohňostrojů. Postupem času se z nich stalo oblíbené noční divadlo a výsledkem jsou současné pompézní novoroční ohňostroje, kterými vítají nový rok lidé po celém světě. Světové metropole se předhánějí v tom, která z nich uspořádá nejvelkolepější a nejkrásnější ohňovou show. Tradiční novoroční ohňostroj v australském Sydney sleduje na obrazovkách více než miliarda lidí na celém světě a samotné město díky silvestrovskému večeru vydělá na turismu 156 milionů dolarů. Největší ohňostroj se však podle Guinnessovy knihy rekordů podařilo odpálit v Dubaji. Rok 2014 přivítali v tomto městě luxusu odpálením 500 tisíc raket. O synchronizaci ohňostroje s choreografií se staralo sto počítačů. Za celým projektem stála světoznámá společnost Grucci, která vyčíslila náklady na ohňostroj na šest milionů dolarů. Ohňová show přitom trvala jen šest minut.

Divák je každým rokem náročnější

I u nás se zvyšuje poptávka po profesionálních ohňostrojích. Samozřejmě, nejde o velkou show, jakou lze vidět v Dubaji či Sydney, kvalitní a efektní realizaci však požaduje i náš zákazník. Podle Jana Appela ze společnosti Pyra Bratislava je divák každým rokem náročnější. Proto kromě klasického ohňostroje nabízejí například pyromuzikálový ohňostroj střílený na hudbu. Zájem o jejich služby narůstá zejména s blížícími se silvestrovskými oslavami. Podobně se vyjádřil i Tomáš Medvěd ze společnosti Medvěd ohňostroje a připomněl

i rostoucí poptávku po zábavné pyrotechnice v posledním měsíci kalendářního roku.

Kromě oslav Nového roku si lidé objednávají ohňostroj zejména na svatební hostiny. Podle Tomáše Medvěda je to tím, že svatba je pro lidi jedinečná a ve většině případů neopakovatelná záležitost. Proto chtějí tu svou nějakým způsobem ozvláštnit. Rostoucí zájem o svatební ohňostroje potvrzuje i Jan Appel a dodává, že kromě svateb si lidé objednávají ohňostroje i na další rodinné a firemní akce.

Namísto hlučné zábavy klid

Pořízení si soukromého profesionálního ohňostroje považuje mnoho lidí za luxusní záležitost. Pěkný ohňostroj se však dá zrealizovat již za několik stovek eur, tvrdí Jan Appel. Podle Tomáše Medvěda je konečná cena o dohodě se zákazníkem. Každému klientovi připravují ohňostroj na míru, přičemž se snaží, aby za své peníze dostal adekvátní ohnivou show.

Pokud jste však naopak zarytí odpůrci hlučné zábavy a myslíte si, že ohňostroj jsou pouze zbytečně vyhozené peníze do vzduchu, existuje alternativa i pro vás. V rakouském městečku Enns je zakázáno střílení petard a raket. Během silvestrovských oslav tam proto nový rok nevítají ohňostrojem, ale ledovou show a ohnivým deštěm stékajícím z radniční věže. O klidné prožití novoročních oslav v Enns je přitom velký zájem i ze zahraničí. Město tak vydělá na službách a navíc ušetří na úklidu, když nemusí odklízet odpad z vybuchlých petard.

(podle KN)

Ježíšův a náš křest

Rabína pozvali mezi učence. Překvapil je svou otázkou: "Kde bydlí Bůh?" Oni se nad ním usmáli a říkali: "Nevidíš, celý svět je plný jeho slávy." On však na svou vlastní otázku odpověděl: "Bůh bydlí tam, kam ho pustíme." Křest by se dal označit jako vstupní brána pro Boha do života člověka.

Křest ve většině případů vstupuje do života dětí se souhlasem rodičů i kmotrů. Jindy je to souhlas dospělého člověka, stojícího na vlastních nohou, který našel

Boha a chce se stát křesťanem. Souhlas, který v sobě nese příslib dalšího zrání, růstu vztahu mezi člověkem a Bohem.

Když Ježíš přichází k Janu Křtiteli a dává se od něj pokřtít, vstupuje mezi zástup hříšníků, projevuje svou solidaritu s nimi. Sám křest byl vyznáním hříchů, pokusem odložit starý, nepovedený život a začít život nový. Mohl to udělat Ježíš? Jak mohl vyznat hříchů on, jediný nevinný?

Významu této události lze porozumět pouze ze zorného úhlu kříže a zmrtvýchvstání.

Ježíšův křest

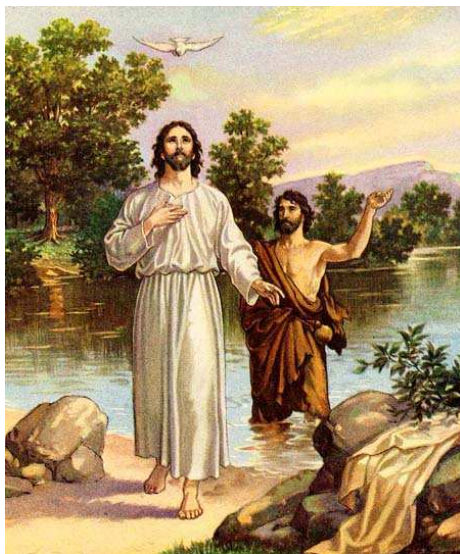
Ti, kteří se dávají pokřtít, při sestupování do vody vyznávají své hříchů a touží zbavit se tíhy své hříšnosti.

Ježíše evangelista Lukáš popisuje jako modlíciho se, tedy jako toho, který je v neustálém rozhovoru s Otcem. I při události křtu říká, že Ježíš ho přijal v modlitbě: "Když se všechen lid dával křtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe" (Lk 3, 21).

Ze zmíněné perspektivy kříže a zmrtvýchvstání je vidět, že Ježíš si naložil na svá bedra břemeno viny celého lidstva a snesl ho do Jordánu. Celý význam Ježíšova křtu se stává zřejmým až na kříži. Ježíš se modlí i na kříži, když umírá. Křest je přijetím smrti za hříchů lidstva a hlas při křtu: "Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil" (Lk 3, 22) je poukazem na zmrtvýchvstání. Takto se vysvětluje i to, proč je v Ježíšových slovech "křest" označením jeho vlastní smrti: "Křtem mám být pokřtěn, a jak mi je úzko, dokud se to nestane!" (Lk 12, 50).

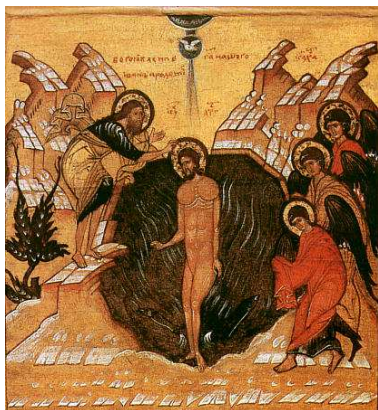
Voda Jordánu zobrazuje hrob

Východní církev ve své ikonografii zobrazuje vody Jordánu jako tekutý hrob tvaru tmavé jeskyně, která je zase znamením podsvětí, pekla. Ježíšovo sestoupení do vod Jordánu předjímá sestoupení do pekel (do inferna), jak se to modlí ve Vyznání víry.

Sv. Jan Zlatoústý píše: "Ponoření a vynoření jsou obrazem sestoupení do pekel a zmrtvýchvstání."

Joseph Ratzinger říká, že Ježíšův křest je sestoupením do domu zlého ducha; je

zápasem se silným, který drží člověka ve vězení. Tohoto silného, jehož dějiny světa svými vlastními silami nedokážou přemoci, přemohl a spoutal Silnější. On je roven Bohu; on jediný může na sebe vzít celou vinu světa a nese ji až do dna, nic nevynechá. Tento zápas je obrazem života, který dává naději na vítězství.

Svatost křtu se v tomto pohledu může jevit i jako dar účasti na Ježíšově zápase i vítězství. Vždyť přece s ním a bez něj se mění všechno, jak říká na jiném místě zmíněný autor. Ježíš nám dává nový původ – dělá nás narozenými z Boha. To je naše "genealogie", píše Benedikt XVI.

Nový původ

Ježíš s námi sestupuje do naší všednosti i do našeho hříchu a smrti, aby s námi vystoupil k Otci v novém životě; aby nám dal účast na svém vítězství nad hříchem a smrtí. Odtud pramení krása a radost z osobního setkání s Kristem, která se však musí spojovat s životem Církve – společným duchovním domem -, který každý z nás staví svým vlastním úsilím a dary.

Bůh je ten, který dává, a my mu musíme jít naproti. Ve skutečnosti ne my děláme a řídíme Církev. Církev nedělá samu sebe a nežije sama ze sebe, ale ze stvořitelského slova, tedy ze slova, které vychází z Božích úst. Poslouchání a zachovávaní Božího slova bude vždy nejdůležitějším předpokladem veškerého snažení v Církvi. Pravá víra vyžaduje jednotu, volá po spoluvěřícím, tedy svou podstatou je zaměřena na Církev. Církev nelze považovat za náhodné seskupení neznámých lidí, ale za přechod do skutečného lidského společenství. V popředí však nestojí tato masa lidí, kterou je Církev. Prvořadým je Boží dar – Duch Svatý, který nás nasměrovává vzhůru, k novému bytí, které si nikdo nemůže uzurpovat sám. Ono se dává jako dar v podobě víry.

Intenzivní život v Církvi se neprojevuje v dokonalé organizaci, kde se reformuje, řídí, ale v těch, kteří prostě věří a přijímají tento dar víry, který má moc měnit lidské životy.

Obřad Effatha

Při udílení křtu je obřad Effatha, který se spojuje s dotykem na uši a rty pokřtěných a modlitbou, aby Pán Ježíš, který dal hluchým sluch a němým řeč, již brzy udělil dar přijímat Boží slovo a vyznávat víru.

Když papež František 11. ledna 2015, v neděli Křtu Páně, pokřtil v Sixtinské kapli 33 dětí, přirovnal Boží slovo k vydatnému pokrmu, kterým mají rodiče sytit své děti. Řekl: "Tak vy rodiče i vy kmotři a kmotry, prarodiče, strýcové a tety, budete pomáhat těmto dětem dobře vyrůstat, pokud jim předáte Boží slovo, Ježíšovo evangelium. Boží slovo dává víře růst. Díky víře se rodíme z Boha. A to se uskutečňuje ve křtu."

Apoštol Jan říká: "Každý, kdo věří, že Ježíš je Kristus, narodil se z Boha" (1 Jan 5, 1). Lze si jen přát a modlit se, ať je Církev společenstvím, kde bydlí Bůh; společenstvím lidí, kteří se narodili z Boha, kteří spolu s ním pohřbeni ve křtu, odložili starého člověka; a vzkříšení k životu si oblékli nový šat; lidmi ochotnými naslouchat, co jim do života říká Bůh. Vždyť víra nás váže nejvyšší věrností vůči Bohu.

Obřad světla

Víra je světlem pro život věřícího člověka. Ona nám pomáhá zvládat i těžké životní situace, vidět je pod jiným zorným úhlem, vidět je světlem víry. Můžeme si jen přát, jak se v jedné mládežnické písni zpívá: "Světlo víry, rozsvít se, naplní zemi i nebesa..."

Známa je událost ze života sv. Matky Terezy, která spolu se svými sestrami navštívila opuštěného muže, který měl v domě velký nepořádek. Velmi se zdráhal, když mu chtěli trochu uklidit. Nakonec jim to s nevolí dovolil. Při úklidu našli vzácnou lampu. "Zapálíte si ji někdy?" Zeptala se Matka Tereza. "A nač? Vždyť ke mně nikdo nechodí," odpověděl stařec. "Slibte mi," naléhala Matka Tereza, "že když vás navštíví mé sestry, při té příležitosti ji zapálíte." "To mohu slíbit," odpověděl. Po nějakém čase spolusestry přinesly Matce Tereze vzkaz od starce: "Řekněte Matce Tereze, že světlo, které zapálila v mém srdci, stále svítí."

Úkolem kněží, rodičů i všech věřících je, aby toto světlo víry svítilo i v současném světě zmítaném různými krizemi, válkami i neklidem. A aby se toto světlo předávalo dále jako štafeta víry.

Někdo velmi pěkně řekl, že tradice není klanění se popelu, ale předávání ohně. Věřící člověk tedy to světlo nemá sám pro sebe. Mnozí světcí Církve byly lidmi a misionáři jen proto, že byli přesvědčeni, že jim Bůh skrze modlitbu a Boží slovo do jejich života říká slova: "Jdi a zapal svět!"

Kněz při křtu dítěte předává rodičům hořící svíci a říká: "Přijměte světlo Kristovo!" a pokračuje: "Milí rodiče, kmotři, vám se svěříje toto světlo, dbejte o to, aby vaše dítě kráčelo vždy ve světle Kristově jako dítě světla a vytrvale ve víře až do konce. Tak bude moci jít se všemi svatými vstříc Pánu, až přijde v nebeské slávě."

(podle KN)

Pozor na odumírání lidskosti

Minulý rok jsme často skloňovali slovo "milosrdenství". Chtěli bychom vniknout do jeho podstaty, objevit hlavní emoce, které nese. Na něco jsme přišli, ale stále máme co dělat, abychom jeho hluboký význam naplno pochopili. Nejde to snadno, protože milosrdenství je třeba žít, abychom věděli, o co jde. Je třeba v nás snad cosi napravit? Ano, dokud je čas!

Ježíš jednou pozoroval, jak lidé házejí do chrámové pokladnice milodary (srov. Mk 12, 41-44). Nějaký boháč hodil hodně. Chudá vdova jen pár haléřů, ale bylo to všechno, co měla. Boháč odešel, "držíc se za ruku" s tím, co si ponechal: bylo toho hodně a byla v tom jeho jistota. Vdova odešla "pouze" s Bohem - a v tom bylo všechno. Boháč měl zlato a celé své nitro zaměřené na sebe. Vdova byla zaměřena na Pána. Není pochyb, co je víc.

V každém z nich žilo něco jiného. Boháč byl paralyzován, nemohl vnímat nejkrásnější city. Vdova byla zamilovaná do Boha. V obou probíhal proces, který provázely různé pocity: on klesal do konzumního marasmu, ona se

"zbožšťovala". Vdova zažívala něco, co bylo přeplněné životem a milé jejímu srdci. Cítila, jak ji Bůh miluje i jaká je milá jeho Srdci. A lásku mu opětovala.

Šťastný je člověk, který se zamiluje do Pána! V lásce dostane všechno a je schopen milovat. Poznává, co je milosrdenství a sám se stává milosrdným. Bez toho to nejde.

Co člověk nepoužívá, odumírá

Ríká se, že to, co člověk nepoužívá, to v něm odumírá. Boháč nepoužíval soucit,

a tak byl jako bezcenná truhla pro nebožtíka. Nehrozí i nám něco podobného? Odumírá dnes něco v moderním člověku? Ano a velmi mnoho. Odumírá v něm soucit; velkodušnost; úžas; cit pro krásu, tajemství, oběť, pravou radost, lásku. Odumírá

v něm lidskost! O to více v něm klíčí svévole, nadutost, touha po pohodlí, egoismus. Orientuje se na sebe, ale bohužel v sobě nic oduševňujícího nenachází. Proto tu máme lidi bez chuti žít a patnáctileté starce!

Člověku dneška chybí milosrdenství, které se opírá o cit, který má jméno soucit - neboli cítění s jinými. Dnešní člověk chodí s "příjemnem" a drží se za ruku s požitkem. Mnohým z toho narostla "hroší" kůže, přes kterou mnohé věci necítí.

Dá se s tím něco dělat? Dá se něco udělat, abychom nebyli sobci, ale měli milosrdné srdce? Zkusme se poučit na životě předků. Vraťme se jen pár desítek let zpět. Někteří pamětníci těch dob ještě žijí.

Dávat jíst hladovým a pít žíznivým

Dnešní staří lidé zakusili skutečnou nouzi. Můj otec (dnes 86-letý) měl jedenáct sourozenců a matka (nyní 80-letá) deset. Když vzpomínají na mládí, člověk jim ani nechce věřit. Chudá Orava, kde žili, jim svou jílovitou půdou a kamenem na kameni poskytovala pokrm jen tak-tak. Máma vzpomíná: "Pokud byl rok mokrá, skoro všechno shnilo. Pokud byl rok příliš suchý, neurodily se brambory

ani oves či ječmen. Ani hrách nebo bob to nezachránily. A tak se lidé hladu nevyhnuli. Práce nebyla, a proto houfně odcházeli do Ameriky."

A otec zase zavzpomíná takto: "Ještě teď máme na mlatě kamenný mlýnek. Na něm závisel život! Důvod? Chléb se připravoval tak, že se roztočil mlýnský kámen, do jeho otvoru ve středu se nasypalo obilí a mlelo se. Kvalita mouky? Taková se dnes dává jen prasatům... To, co se semlelo, se smíchalo s vodou a z těsta se udělaly placky. Koláč? Ten byl jen na velké svátky. Nuž, ale když bylo nejhůř, rodina či sousedé si pomáhali. Nejdůležitější bylo přežít těžké chvíle." Otec dokončil řeč, oťel si slzu a ztichl.

... A přijali jste mě

Lidé těch dob byli chudí, ale spolucítili. Motivovala je k tomu i slova z Písma: "Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je pro vás připraveno od stvoření světa. Neboť jsem byl hladový a dali jste mi najíst; měl jsem žízeň a dali jste mi napít; byl jsem na cestě a ujali jste se mě" (Mt 25, 34-35).

Přijali jste mě? A kde? Kam?

Jak se v té době bydlelo? Většinou v chudých chatrčích. A spalo se v seně, v postelích se slánníkem, na lavici. A co příkrývky? Nebyly. Příkrývkou v těch dobách byly často koberce a koňské deky.

Jiní měli místo v stájích, nad dobytkem. Z desek si tam zhotovili bydlo. Spali v tom, v čem chodili přes den. Dobytek jim pomáhal udržovat teplotu. A to, že se tam našly vši či blechy, nebylo překvapením. I jiný hmyz "měl sraz" v jejich příbytcích - nazývali ho podle vojáků, kteří ho přinesli: šváby a rusy. Ano, tak se tehdy žilo skoro ve všech koutech Slovenska. Byla bída, ale právě tato zkušenost v mnoha probudila soucit a lidé nabídli přístřeší potřebným. Na to bychom neměli zapomínat ani dnes, kdy se tolik lidí ocitá bez přístřeší a v nouzi!

Takový svět už neexistuje?

Jednou jsem vyprávěl o těchto skutečnostech dětem. O přestávce mi jeden chlapec řekl: "Zajímavé... Ale takový svět už neexistuje!" Měl pravdu? Pokud to porovnáme s dnešní situací většiny lidí, tak tyto řeči jako by opravdu přicházely z jiného světa. Co si však mohou myslet naši předkové, kteří zažili

právě takový chudý svět a hlad a teď vidí svá vnučata, jak ohrnují nos nad řízky či zákusky? Ani voda z vodovodního kohoutku dnešním mladým nechutná... Voda musí být slazená, perlivá (sycená, bublinková) či bez bublinek, aromatizovaná. Časem jsme se posunuli do blahobytu a rozkoše. Jídla přibýlo. Ale přibýlo i milosrdenství?

Jak asi dnes tomuto "zbytku" lidí z (ne až tak) dávných dob zní, když si mnozí stěžují, že matrace nekopíruje jejich páteř, že je příliš měkká či příliš tvrdá, a když reptají, že ložní prádlo nemá vhodnou aviváž? Kam jsme se to posunuli, přátelé?

Máme bédovat nad starými časy? Ani nápad! Jen to chce být vděčný za to, kam jsme se dostali. A všimnout si okolí, neboť přestože starý svět zaniká, stopy chudoby jsou patrné i dnes. Hlad z nás nezmizel. Stále jsou tu lidé, kteří živoří. O těch bychom v našich farnostech měli vědět a pomoci jim.

Je tu nový svět, stejně však pokřivený
Ano, nový svět je křivý a možná i více než ten předtím. Zdá se, že v materiální oblasti se mnohé posunulo k lepšímu, ale ne u všech, a zejména: za jakou cenu! Jedna důchodkyně řekla: "Celý život jsem dřela, a teď mám důchod, ze kterého sotva vyžiji. A víte, o kolik mi ho zvedli? O euro třicet. Vedle těch miliard, které dávají na všelijaké hlouposti... Ale to si už opravdu mohli nechat!"

Je tu nový svět, stejně však pokřivený

Nejde však jen o důchody. Státisíce lidí opět cestuje za prací do ciziny. Otcové jezdí po Evropě a mámy se probíjejí doma. Mnohé rodiny jsou rozbité. A děti? Matky dělají, co se dá, ale děti potřebují otce! Jinak se vychovávají samy. A to nevěstí nic dobrého.

Máme hladové doliny a bídnou vymahatelnost práva – právo se "ohýbá" ve prospěch mocnějšího. Pokud onemocníš, běda ti! Na mnoha místech musíš na vyšetření stát v řadě již od páté ráno, protože vezmou jen prvních osm lidí... Mohli bychom pokračovat o korupci a jiných neduzích společnosti. Ale to není cílem příspěvku.

Vše se změní k dobrému, pokud se změní k dobrému člověk. Milosrdenství nabývá dnes sociální podobu a hledá lidi, kteří se nebojí angažovat za pravdu a spravedlnost. Mezi milosrdné dnes patří ti, kteří vstupují do společenského života a opravdu chtějí dobro.

Odkud je tvůj dědeček a babička

Mladých se obvykle ptám: "Odkud je tvůj dědeček a babička?" Jsou zaraženi a odpovědět umí jen někteří. Ba jsou i tací, co řeknou: "A kdo? Já mám štěstí..."

Proč se jich to ptám? Prarodiče jsou pro mě jakou takovou zárukou, že něco zdravé z dávného světa předali svým drahým. Podle místa jejich původu umím alespoň trochu odhadnout, jak asi jejich předkové bojovali o přežití. A zkoumám, jestli něco z toho zanechali vnoučatům. Nemyslím tím majetky. Ale hodnoty, pracovitost, postoj k životu.

Kdysi pokud lidé chtěli přežít, museli si pomáhat. Všichni věděli, co to je mít nouzi, a tak poznali i soucit a milosrdenství. Dívám se na mladé a ptám se: "A co tito? Ledasčemu se dnes učíme, ale učí je někdo soucitu?" Pokud ne, bude u nás ještě horší. Bohatí budou mít více a "chudých vdov" bude přibývat. Protože život, kultura - to vše je v konečném důsledku produktem srdce. Pokud bude srdce tvrdé, tak budou nastaveny i společenské zákony; egoismus se probudí a mnozí si budou chtít utrhout ze společných hodnot. Neboť nemilosrdné srdce zkazí vše – bude tvrdit, že i tržní ekonomika je odvozena od "utrhnout si"!

Ve škole milosrdenství

Naše činy jsou produktem toho, jak myslíme, cítíme, s kým chodíme, co se v nás děje. Objasnili jsme si to na boháči a vdově v úvodu. Podívali jsme se i na naše předky. Co jim pomohlo přežít? Důvěra v Boha a vzájemná pomoc. Solidarita. Jenže ta se rodí z milosrdenství a milosrdenství z lásky.

Dá se naučit milosrdenství?

Je zde způsob: Nechme na sebe působit Milosrdného. Zažijme jeho dobrotu, lásku.

Přitáhněte ho do srdce skrze modlitbu a touhy. Tiše si s ním povídejme. O čem? I o smyslu života. Poprosme ho, abychom život viděli z jeho strany – z věčnosti. A pak to zkusme žít v praxi. A opakujme to zas a znova. Neboť ctnost se získává opakováním. I ctnost milosrdenství. Odzkoušejte si to co nejdříve. Kde? Každá situace vyžaduje milosrdné srdce. Žehnám vám v tom.

(podle KN)

Všichni křesťané jsou povoláni ke svatosti

Svatost se pro mnohé lidi stala prázdným slovem, bezobsažnou frází, ba někdy až nadávkou či znamením nenormálnosti. Vliv sekularismu vytlačil do pozadí i ve vědomí mnoha křesťanů tento nejzákladnější požadavek života podle evangelia.

Katechismus Katolické církve v otázce o křesťanské dokonalosti učí, že všichni věřící v Krista jakéhokoli stavu a postavení jsou povoláni k plnosti křesťanského života a k dokonalosti lásky. K svatosti nás zve samotný Pán Ježíš slovy: "Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec" (Mt 5, 48).

Cesta k dokonalosti vede přes kříž. Není svatosti bez odříkání a duchovního boje. Duchovní pokrok vyžaduje askezi a umrtvování, které postupně vedou k životu v pokoji a radosti blahoslavenství. Na cestě ke křesťanské dokonalosti podle učení sv. Řehoře Nyssenského nutně potřebujeme horlivost: "Kdo vystupuje, nikdy se nezastavuje, znovu a znovu začíná a nikdy neskončí ... začínat. Kdo vystupuje, nepřestává toužit po tom, co už zná."

Každodenní zkušenost nás učí, že mezi nejvážnější překážky na naší cestě k dokonalosti patří vlažnost.

Nebezpečí vlažnosti

Nabývání ctností je zdoluhavá a pomalá práce, při které je třeba vynaložit velkou a stálou snahu. Ale každé dlouhotrvající úsilí unavuje. Z toho pochází pokušení, abychom postupně zmírňovali tempo a pak zastavili na silnici velkodušnosti.

Vlažnost je váhání nebo nedbalost při odpovědi na Boží lásku a může zahrnovat odmítnutí oddat se podnětu lásky. Vlažnost nepostihuje jen ty, co se nacházejí na vyšším stupni křesťanské dokonalosti. Může překvapit i toho, kdo právě začíná, i takového, který se vydává již na poslední úsek výstupu.

Druhy vlažnosti

Vlažnost je dvojitá: dobrovolná a nedobrovolná. V nedobrovolné vlažnosti se dopouštíme chyb bez plného souhlasu vůle, jen z přirozené křehkosti. K takovým chybám patří: roztržitost v modlitbách, vnitřní neklid, neužitečné řeči, zvědavost, touha vyniknout, nestřídmost v jídle a pití, smyslové vzrušení, které se hned nepotlačuje, a podobně. I těchto chyb se máme chránit, nakolik jen dokážeme. Ale pro slabost naší hříchem porušené přirozenosti se nemůžeme všech uchránit. Ani svatí v tom nebyli výjimkou. Pravda, musíme jich litovat, protože se nelíbí Bohu, ale nesmíme se pro ně znepokojovat.

Dokonalost brzdí zejména dobrovolná vlažnost, které se lze vyhnout. V ní žije ten, kdo se dobrovolně a vědomě dopouští všedních hříchů. Dobrovolnými hříchy jsou například vědomá lež, malé pomluvy a reptání, hněvivé slovo, hádky, posměch z bližního, pichlavé řeči, holedbání, v srdci živená zatrpkllost, nezřízená náklonnost k osobě druhého pohlaví. "To jsou červi, které se nedají poznat, dokud nezničí růže ctností," říká sv. Terezie z Lisieux.

Příčiny vlažnosti

Vše zlo pochází z toho, že málo milujeme Ježíše Krista. Jedni se obklopují sebeúctou, jiní se často trápí pro události, které se přičítají jejich touhám. Další se

příliš šetří. Bojí se o své zdraví. Mnoho je těch, co mají srdce otevřené pro vnější věci a jejich duch je stále roztržitý. Dychtivě nastražují uši a jejich duch se zabývá mnohými věcmi, které nevedou ke službě Bohu, ale slouží pouze k uspokojování jejich rozmarů. Jiní jsou rozladěni kvůli každé nepozornosti vůči nim. Tyto chyby je natolik znepokojují, že zanedbávají modlitbu a ztrácejí soustředěnost myslí. Hned jsou velmi horliví a veselí, hned netrpěliví a smutní podle toho, zda mohou uplatnit svou vůli, nebo ne. Takové duše Ježíše Krista nemilují nebo ho milují velmi málo.

Lék na vlažnost – horlivost

Lékem na vlažnost je Duch Svátý. Horlivost je opakem vlažnosti, ne lékem. Toto poznání nám přináší naději. Pokud na sobě zjišťujeme jasné znaky vlažnosti, pokud zjistíme, že v našem srdci zhasíná oheň lásky, že jsme studení,

apatičtí, nespokojeni s Bohem i se sebou, s lidmi i všem v okolí, je to jasný signál, že potřebujeme pravý lék, kterým je Duch Svátý, jak to poznali i apoštolové na první Letnice. S jeho pomocí se můžeme od vlažnosti osvobodit.

Horlivost je projevem duchovního růstu a rozvoje lidské osoby, zároveň je však také podmínkou pro rozvoj a růstu, protože hovoří o intenzitě angažování se při plnění povinností stavu nebo povolání. Proto mluvíme o horlivém knězi, učiteli, lékaři a podobně; nebo jdeli o různé oblasti života, mluvíme o horlivosti v modlitbě, v učení, v práci.

Horlivost v dobrém

Horlivý v dobrém je ten, kdo se vážně snaží o svatost života. Svatý papež Jan Pavel II. napsal v apoštolském listě *Novo millennio ineunte*, že svatost je priorita naší doby a nejpotřebnější úloha Církve do budoucnosti. Zdůvodnil všeobecné povolání ke svatosti poukazem na křest. "Pokud je křest opravdovou vstupní branou do Boží svatosti skrze začlenění do Krista a přijetí Ducha Svatého, bylo by nesmyslné spokojit se s průměrným životem prožívaným ve znamení minimalistické etiky a povrchní zbožnosti. Ptát se katechumena: „Chceš se dát pokřtít?“ znamená zároveň se ho ptát, zda se chce stát svatým. Znamená to, že jeho cesta by se měla řídit radikalismem řeči na hoře: „Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec“ (Mt 5, 48)" (NMI, 31).

Motiv horlivosti

Motivem horlivosti v dobrém musí být láska k Bohu. Podle sv. Františka Saleského musí být i rozumná, jinak více škodí, než prospívá.

Pozorujeme horečnaté úsilí lidí při hromadění pomíjivých hodnot, silně si uvědomujeme, že bychom měli mnohem horlivěji užívat prostředky posvěcení, které nám Ježíš dává prostřednictvím Církve, a tak si osvojovat rysy Kristovy svaté tváře. Proto horlivý křesťan směle i veřejně vyznává katolickou víru, prožívá každou neděli jako den Páně, podobně jako celá Církev i on žije z Eucharistie; pokud upadl do hříchu, v duchu kajícího se smíruje s Bohem i lidmi, je člověkem modlitby, žije v souladu se svým svědomím a Božími i církevními příkázáními, vnáší do života rodiny i společnosti ducha porozumění, lásky, pokoje a jednoty. Pozemské hodnoty užívá tak, aby přitom neztratil hodnoty věčné.

Horlivý křesťan se nedá znechutit zlem, které, jak se nám nejednou zdá, vítězí, ale jedná v duchu slov Písma svatého: "Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem" (Řím 12, 21). Horlivý křesťan využívá každou příležitost ke konání dobra. Myslí nejen na své dobro, ale i na dobro bližních, i na společné dobro. Umí se podělit i s chudými podle Ježíšových slov: "Cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili" (Mt 25, 40). Věčnou spásu považuje za cíl svého života, proto se o ni horlivě stará, ale upřímně se stará i o spásu jiných.

Nezbytnost horlivosti

Pán Ježíš řekl: "Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane,‘ vejde do nebeského království, ale pouze ten, kdo plní vůli mého Otce, který je na nebesích" (Mt 7, 21). A na jiném místě říká: "Nebeské království trpí násilí a násilníci je uchvacují" (Mt 11, 12). A apoštol sv. Pavel připomíná: "Nevíte, že ti, co běží na závodní dráze, běží sice všichni, ale jen jeden dosáhne vítěznou cenu? Běžte tak, abyste se jí zmocnili. A každý, kdo závodí, zdržuje se všeho; oni proto, aby dosáhli pomíjitelný věnec, my však nepomíjející" (1 Kor 9, 24-25). Nemůžeme si tedy myslet, že věčnou spásu dosáhneme pouze tak snadno. Musíme se namáhat, i přesto, že spása je dar od Boha. Stále jsou aktuální i slova Tomáše Kempenského: "V dokonalosti natolik pokročíš, nakolik se přinutíš."

(podle KN)

Ďáblova blahoslavenství

Pokud by Satan psal svá blahoslavenství, možná by vypadala takto:

1. Blahoslavení jsou všichni příliš unavení a zaneprázdnění na to, aby strávili alespoň hodinu týdně ve společenství jiných křesťanů – takoví jsou můjmi nejlepšími spolupracovníky.
2. Blahoslavení jsou ti křesťané, kteří čekají, až je ostatní budou o něco žádat a potřebují, aby jim za všechno děkovali – takové mohu použít.
3. Blahoslavení všichni přecitlivělí na různé konflikty, kteří přestali chodit do kostela – oni jsou můjmi misionáři.
4. Blahoslavení jsou všichni, kteří působí konflikty – ti se budou nazývat můjmi dětmi.
5. Blahoslavení jsou všichni, kdo si neustále stěžují – se zájmem si je poslechnu.
6. Blahoslavení jsou všichni, kdo nedovedou přijmout způsob řeči a chyby svého pastora – protože takoví nepřijmou nic z jeho kázání.
7. Blahoslavený je ten, kdo očekává, že ho budou na každou akci osobně zvat – stává se částí problému a ne řešením.
8. Blahoslavení jsou všichni pomlouvační – způsobují konflikty a rozdělení, které mě uspokojují.
9. Blahoslavení jsou všichni, kdo se snadno urážejí, protože takoví se rychle rozzlobí a ukončí vztahy.
10. Blahoslavení jsou všichni, kdo nijak nepřispívají k šíření Božího království – oni jsou můjmi služebníky.
11. Blahoslavený je každý, kdo vyznává, že miluje Boha a nenávidí své bratry a sestry – ten bude se mnou na věky.
12. Blahoslavení jste všichni, kdo čtete tyto řádky a domníváte se, že se týkají jiných, a ne vás – mám i vás!

Hvězda - jakým je symbolem v Písmu svatém

Evangelista sv. Matouš popisuje mudrce od východu, které hvězda vedla k narozenému Králi do Betléma. Světlo, které viděli, bylo znamením blízkosti Boha na zemi. Narozením Ježíše se Bůh stal viditelným, což naznačuje hvězda, Zářící Pánova sláva.

*Vážená redakce,
jedním ze symbolů a oblíbených vánočních ozdob je hvězda. Zajímalo by mě, co naznačuje tento symbol v Písmu svatém a zvláště v souvislosti s Narozením Páně. Děkuji za odpověď.*

Pavel

Milý Pavle,
jako odpověď na vaši otázku bych nabídl několik poznámek o symbolice hvězdy v Novém zákoně, konkrétně v evangeliu podle Matouše a v Apokalypse. Nejznámější text, ve kterém figuruje hvězda, je zpráva evangelisty sv. Matouše o návštěvě mudrců od východu v Jeruzalémě a Betlémě po narození Mesiáše (srov. Mt 2, 1-12). Při příchodu do Jeruzaléma mudrci oznámili, že na východě viděli hvězdu novorozeného krále (2,2), na což Herodes reagoval otázkou o čase zjevení hvězdy (2,7). Hvězda předcházela mudrce na cestě do Betléma, označila jim místo narození Mesiáše a mudrci odpověděli radostí při pohledu na ni (2, 9-10).

Ne méně než čtyřikrát se evangelista zmiňuje o hvězdě. Důraz na objevení se hvězdy při Ježíšově narození zapadá mezi jiné ukázky antické literatury, v nichž narození důležité osobnosti a její budoucí velikost (nebo i jiné významné události) doprovází světelný fenomén jako kometa nebo hvězda, případně jiné znamení (například v případě Alexandra Velikého nebo ve Vergiliově popisu založení Říma). Navzdory pokusům spojovat hvězdu z evangelia s ověřitelnými světelnými jevy těch dob,

a takto ji astronomicky přesně identifikovat, se má hvězda vnímat především jako symbol důležitosti novorozeného krále. Takový význam jí přikládá evangelista: Mesiáš se narodil a tato událost nezůstala bez viditelného kosmologického znamení v podobě hvězdy. Kromě toho, hvězda má v textu funkci jakoby kompasu, neboť díky ní se mudrci dostali přesně na místo Ježíšova narození.

Předcházení hvězdy a její zastavení se nad místem, kde byl Ježíš, je znamením Božího jednání – Bůh uspořádává chod událostí tak, že díky hvězdě i pohanští mudrci našli novorozeného Mesiáše. Tímto způsobem začátek evangelia podle Matouše předznačuje jeho konec. V závěrečné scéně (28, 16-20) Ježíš posílá učedníky ke všem národům. Jejich předchůdci jsou u sv. Matouše mudrci, kteří se pod vedením hvězdy dostali k Ježíši a klaněli se mu.

Odvážil bych se naznačit – možná i mimo hranice striktní exegetické přesnosti – spojení mezi začátkem Matoušova a Lukášova evangelia. V obou případech evangelisté uvedli při Ježíšově narození světelný jev. Evangelista Matouš zmínil hvězdu a evangelista Lukáš Pánovu slávu, která ozářila pastýře, když jim anděl zvěstoval narození Spasitele (srov. Lk 2, 9-11). Světlo, které viděli mudrci u Matouše a pastýři u Lukáše, je znamením viditelnosti a blízkosti Boha, který se právě zjevil na zemi v podobě svého Syna narozeného ze ženy a vnímaného lidskými očima. Narozením Ježíše se Bůh stal viditelným – tuto pravdu vyjadřují evangelisté motivem hvězdy a zářící Pánovy slávy.

Ačkoliv se to na první pohled nezdá, hvězdy jsou poměrně často zmiňovány v Apokalypse, zejména v symbolickém smyslu. Hvězda jako jedinečný Boží výtvar symbolizuje Boží sféru, Boží transcendenci. Například ve Zjevení apoštola Jana, 12. kapitole, evangelista Jan popisuje draka, který svým ocasem strhává třetinu nebeských hvězd na zem (srov. v. 4). Tento obraz ukazuje na útočnost zla, které má snahu - hozením hvězd na zem, do oblasti, kam nepatří - nastolit nepořádek a narušit tak původní pořádek vytvořený Bohem. Obraz ocasu strhující hvězdy z nebe na zem je symbolem drakovy moci, která brojí proti Božímu pořádku.

S hvězdou se identifikuje Ježíš v závěru knihy (srov. Zj 22, 16) a obraz hvězdy poukazuje na jeho božství. Stejnou skutečnost vyjadřuje zmínka o dvanácti hvězdách, které má na hlavě žena (srov. Zj 12, 4). Hvězdy na hlavě naznačují, že žena náleží do nebeské sféry a je oslavená. Hvězda v Apokalypse je tedy znamením Boží reality a umístění hvězdy znamená přítomnost Boha nebo jednotu konkrétní osoby či předmětu s Boží sférou.

(podle KN)

Obsah slov požehnat, posvětit, konsekrovat, vysvětit?

Termíny požehnat, posvětit, konsekrovat a vysvětit se často nesprávně zaměňují, proto je třeba znát jejich obsah. Posvěcení provádí biskup na rozdíl od požehnání, které může vykonat každý kněz.

Vážená redakce,

náš pan farář nás upozornil na nepřesnou informaci, která byla zveřejněna v regionálním tisku. Namísto posvěcení oltáře tam nesprávně uvedli, že šlo o svěcení obětního stolu. Jelikož základní liturgické pojmy často nerozlišují nejen novináři, ale i věřící, prosím o objasnění a uvedení praktického uplatnění pojmu: požehnat, posvětit, konsekrovat, vysvětit. Děkuji.

Vojtěch

Milý Vojtěchu,

je pravda, že uvedené termíny se občas nepoužívají správně, ba dokonce se navzájem zaměňují, jako by byly rovnocenné. Je to zřejmě způsobeno

používáním staré terminologie, která byla běžná do Druhého vatikánského koncilu (1962–1965). Jak tedy rozlišovat mezi pojmy konsekrovat, posvětit, požehnat a vysvětit?

Termíny konsekrace, konsekrovat (lat. consecratio), tedy zasvětit něco Bohu, jsou dnes vyhrazeny zejména osobám, což se považuje za teologicky správnější. Pouze jedna liturgická kniha obsahuje v názvu termín consecratio, a to je Obřad zasvěcení panen (Ordo consecrationis virginum). Panna se tímto obřadem zasvěcuje (vysvěti) Bohu a stává se posvátnou osobou. Kromě panen se termín konsekrace týká také označení svěcení biskupa, která se nazývá také biskupským svěcením.

Podle tradice se termín konsekrovat používá i pro označení proměnění podstaty chleba a vína na podstatu těla a krve Krista, a tedy Kristova eucharistická přítomnost začíná ve chvíli konsekrace. Jako poslední věc je třeba uvést použití

termínu konsekrace ve spojitosti s křížem, olejem, který biskup světit na Zelený čtvrtek.

Termíny požehnání, požehnat (lat. benedictio) odkazují na viditelné znamení, kterými se vyjadřuje a uskutečňuje posvěcování lidí v Kristu a oslava Boha. Požehnání udělují Boží dobrodiní a mají na zřeteli zejména Boha, ale i lidi, které Bůh svou prozřetelností řídí a chrání. Vztahují se však i na stvořené věci – jejich množstvím a rozmanitostí totiž Bůh člověka žehná. Proto se termín požehnat vztahuje na osoby, budovy, činnosti věřících, předměty a zařízení v kostele, předměty lidové zbožnosti atd.

Označení posvěcení, posvětit (lat. dedicatio) jsou vyhrazeny pouze kostelu a oltáři. Právě zde nastala změna po Druhém vatikánském koncilu, když se více s kostelem a oltářem neváže již pojem konsekrace, ale posvěcení. I v tomto případě, jako při požehnání, se daná věc či místo stává posvátným, ale rozdíl je v tom, že posvěcení uděluje předmětu charakter větší stability (trvalého určení na bohoslužbu), protože se spojuje i s pomazáním křížem. Také je třeba poznamenat, že posvěcení vykonává biskup (pouze pokud si to vyžadují zcela mimořádné okolnosti, může tento úkol svěřit zvláště zplnomocněnému knězi) na rozdíl od požehnání, které může vykonat každý kněz. Správné je tedy spojení posvěcení oltáře (a ne konsekrace obětního stolu).

A na závěr nám zůstaly pojmy svěcení, vysvětit (lat. ordinatio), které jsou spojeny výhradně se slavením svátosti kněžství čili týkají se biskupa, kněze a jáhna. V krátkosti tedy můžeme shrnout pojmy takto:

- konsekrace – panen, biskupa, chleba a vína, křížma;
- posvěcení – kostela a oltáře;
- požehnání – ostatních osob a věcí;
- svěcení – biskupa, kněze a jáhna.

(podle KN)

Zadáno pro manžele a snoubence

Šestá část – Rodina – Církev – společnost

Toto téma by chtělo napomoci křesťanským manželům, aby nepovažovali své manželství jen za určitý životní stav, který je třeba si užívat ve vzájemné blízkosti a který je výhradně soukromý. Manželský život má určitě také církevní a společenský rozměr. Hlavně skutečnost zplazení potomstva poukazuje na to, že manželství přesahuje hranice soukromí páru. No, a kromě všech manželských povinností, na které se obvykle poukazuje, je zde i darování se, které manželé mohou nabídnout Církvi a společnosti.

Manželský život tak získá další smysl určitě vysoké kvality, pokud se nebude považovat pouze za potěšení dvou manželů, za "soukromou" záležitost, ale za skutečnost objektivní veřejnou a společenskou. Za skutečnost církevní, schopnou budovat království nebeské...

Poznámka překladatele:

Jelikož jde o překlad knihy, následující texty vycházejí z dokumentů, které byly vytvořeny v Itálii. Jde především o Direktář rodinné pastorace a Národní direktorium. Doufám, že i přes tuto skutečnost budou následující informace pro čtenáře obohacující.

Společenská hodnota rodiny

Uvědomit si tuto skutečnost je užitečné. Za prvé proto, že v naší společnosti a kultuře mnozí oceňují jednotlivce a zneuznávají důležitost společenství rodiny, kterou považují za nějaký druh soukromé možnosti, a ne jako společenskou hodnotu. Navíc takový postoj může a musí mít dopad na civilní zákony, které by měly chránit a podporovat vhodnou a konkrétní formou takovou vysoce užitečnou skutečnost pro společnost. Určitě to není nějaké "katolické" očekávání, skoro jako nějaký ústupek katolickým ideologiím

(rodinu určitě nevynalezla Církev), ale právě naopak, byla by to společenská neupřímnost, kdyby se společnost o to nestarala.

Bůh ustanovil manželství jako princip a základ lidské společnosti, a tak každé rodině udělil poslání být první a životodárnou buňkou společnosti. Rodina jako taková je skutečným základem společnosti.

Je jí, protože je kolébkou života a lásky, v níž se člověk narodí a vyrůstá. V plodnosti rodiny se zrodí člověk a společnost dostává dar nového člena, ovoce a znak vzájemného darování se manželů.

Prostřednictvím výchovy v rodině vyrůstá člověk jako osoba, která je ze svého nitra povolána ke společenství s ostatními a k darování se ostatním.

Je jí, protože je nejdůležitějším místem polidšťování osoby a společnosti. Rodina vytváří prostředí pro realizaci osoby jako jedince ve vztahu. Rodina zaručuje vytváření správného vztahu mezi jednotlivcem a společností, garantuje a podporuje osobu jako nerozdělitelnou jednotu individuálních a zároveň neopakovatelných hodnot a otevřenosti vůči ostatním.

Rodina překonává a popírá každou formu individualismu a kolektivismu, které zapříčiňují hluboké podryvání samotné existence lidské a křesťanské rodiny, vyprazdňují její roli v občanském soužití a jsou hrozbou pro pojmání pravdy a bohatství osoby. Takovým způsobem rodina vytváří základy pro společenské soužití, které si uvědomuje a je vedeno skutečnými hodnotami osobnosti.

Pro křesťanskou rodinu zapojení se do společenského života vyplývá přímo z milosti svátosti. Milost, která prostřednictvím manželské lásky přijímá lidskou podobu a zpřítomňuje se ve světě, umožňuje a zavazuje křesťanské manžele a rodiče žít povolání laiků. Z toho vyplývá, že cesta do Božího království pro manžele spočívá v každodenním prožívání světských záležitostí a v jejich prožívání podle Boha. Společenská a politická angažovanost je proto v souladu s posláním křesťanské rodiny. Zároveň je službou, kterou křesťanští manžele vykonávají v síle svátosti, odkud čerpají pověření, kterému se nemohou vyhnout, a milost, která je posiluje a povzbuzuje.

Zkusme si jinými slovy zrekapitulovat společenskou hodnotu rodiny:

1. Porodit dítě je "vyprodukování" hlavního, základního článku společnosti. Určitě i mnoho jiných věcí je užitečných pro společnost. Ale nejdůležitější je, aby existovali lidé (čili se musí rodit), a až následně se stávají členy společnosti. Tedy může být společnost, která přemýšlí nad svou budoucností, odmítavá ve vztahu k porodnosti, tedy ve vztahu ke svým novým členům? Těžko jen pomyslet, co "všechno" jsme ochotni financovat, jaké výzkumy pro "rozmnožování" ve zkumavce...!!! Je až zarážející, že v některých zemích, mezi které patří i Itálie, se vynakládají finanční prostředky na rozmnožování a chov koní nebo skotu, ale zrození nového lidského života a jeho výchova je považována za osobní věc. Jako kdyby se řeklo: "Kdo chce mít děti, ať si to zaplatí sám. To jsou jeho problémy!"

2. Vychovávat dítě po tělesné stránce: narozené dítě (pokud použijeme materiální chápání, můžeme říci "tento společenský přínos") je třeba i nakrmit, starat se o jeho tělesný vývoj, je třeba se starat o jeho zdraví, je třeba ho oblékat, potřebuje mít přibytěk a všechno to, co dnešní zákony vyžadují od rodiny. Jinak zákon trestá a odebere "*patri potestas*" (pojem z římského práva), čili právo starat se o dítě.

3. Vzdělávání dítěte. Mnoho let se výchova a vzdělávání odehrává v rodině.

Určité období, pokud se na to však podíváme z celkového hlediska, tak jen okrajově, probíhá vzdělávání ve strukturách, které nabízí společnost (škola...). Pokud je tedy škola považována za strukturu s vysokou společenskou důležitostí (proto se do ní investuje společný sociální kapitál), neměla by se za takovou jistou strukturu s vysokou společenskou důležitostí považovat

i rodina? Odtud vychází nejen "vzrostlé" a vychované tělo, ale i vzdělaný, vyzrálý, přemýšlivý jedinec a občan.

4. Kolik stojí společnost jedno dítě v náhradních sociálních zařízeních? Jak společnost zatěžuje deviantní, špatně vychované dítě, kterému se nakupily

problémy, protože chybělo vzdělávání v rodině? Rodina, která plní své vzdělávací povinnosti, dělá tedy sociální práci. Šetří společnosti peníze, které by jinak musela investovat do náhradních sociálních zařízení. Vykonává stejnou práci jako sociální pracovníci, pokud se na to podíváme z "papírového" hlediska. Pokud se však podíváme na obsah, realizaci a angažovanost, tak určitě na vyšší úrovni. "Investovat" do sjednocování a udržování jednoty v rodině, využít finanční prostředky na podporu dobrého fungování manželských párů je sociální prevencí, tedy úsporou finančních prostředků společnosti.

5. Rodina jako základní buňka společnosti je **ekonomickým subjektem** (má bydlení, společné prostředky, většina má úspory). Nelze považovat za "subjekt sociálního zájmu" pouze jedince. Rodina (jako subjekt sjednocující jedince, který je založen na společných pocitech, ideálech a na společném využívání nabytých prostředků) je důležitý subjekt, který má své povinnosti, ale i práva. V Itálii žije přibližně 15 milionů rodin, základních buněk společnosti, které by neměly být zanedbávány legislativou v základních potřebách.

6. Mnoho rodin **se stará o staré, umírajících, hendikepované lidi**. Kolik by stály společnost tyto osoby, pokud by se o ně musela starat veřejná zařízení (nemocnice, ústavy, domovy...)? I tato služba je velká a měla by být uznána jako sociální služba společnosti.

7. Rodina je subjekt, který **vychovává k některým základním občanským hodnotám**, aby soužití ve společnosti bylo sociální a civilizované. Nejen v dobře fungujících rodinách, ale (alespoň částečně) i v rodinách méně fungujících, se dítě seznámí se společenskými vztahy (čili se učí tvořit společnost), solidárním či empatickým cítěním. Milované se naučí milovat. Dítě pozná samo sebe a vstoupí do vztahu s ostatními, začne praktikovat společenský život.

INDIVIDUÁLNÍ PRÁCE A PRÁCE V PÁRU

Nejdříve se samostatně zamyslíme, která z následujících charakteristik o nás dvou (nás jako rodině, jako domácnosti) nejvíce rezonuje v našem vnímání, myšlenkách či úvahách. Vyberu si tu, se kterou se nejvíce ztotožňuji. Pak si to prodiskutuji s partnerem.

- ? *Jsmo "společnost", proto se zajímáme a seznamujeme se svými povinnostmi a právy.*
- ? *Nejsme "uzavření" vůči ostatním (jsme otevření), ale "společnost" je skutečnost, která se nám zdá cizí a vzdálená.*
- ? *My dva se máme rádi a staráme se o to, aby náš vztah fungoval. Nemůžeme se starat o všechny. Každý by se měl takto chovat.*
- ? *Společnost je obrazem politiky, která využívá lidi. Já nechci mít nic společného s těmito věcmi.*

Možná vás napadne něco jiného...

(Duchovní obnova v teple domova)

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

22. VNÍMÁME POSVÁTNOST KAŽDODENNÍHO ŽIVOTA

Učení víry

- Bůh je přítomen v našem každodenním životě a zve nás, abychom ho prožívali spolu s ním.
- Ježíš je pro nás příkladem lásky a dobroty v našem životě.

Podněty na poučení z každodenního života

- Když všední a nezáživnou věc začne vaše dítě najednou pokládat za zábavnou a zajímavou.
- Během mezidobí v církevním liturgickém roce.
- Když jdete s dítětem vyvenčit psa, zalít květiny, navštívit souseda, při vaření nebo jiných podobných běžných pracích.

O Ježíšově pozemském životě nevíme mnoho. Známe pouze to, jak se narodil, několik okamžiků z jeho dětství a víme o jedné události, která se odehrála, když měl dvanáct let. Více se o něm dozvídáme, až když má třicet let. Detaily z Ježíšova života se objevují jen sporadicky. Jako všichni židovští chlápci, i on se v té době učil tradice svého lidu. Učil se obchodovat. Poslouchal svou matku a otce. Většinu dní, podobně jako my, dělal běžné věci, jaké dělají všichni lidé. Jednoduchost Ježíšova života nám dokazuje, že všední dny jsou dny plné milosti. V těchto dnech se Ježíš připravoval na své poslání.

Bůh je každý den přítomen i v našem životě. V láskyplné rodině, ve které spolu s manželem / manželkou s láskou vychováváme děti, se všední život stává posvátným. V tomto smyslu jsme "spolupracovníky" Boha, kteří mu pomáhají naplňovat svůj každodenní život svatostí a milostí.

Začátek rozhovoru

Promluv si se synem nebo dcerou o dobrém skutku, který učinil dnes někdo z vaší rodiny. Pomohl někomu, aniž by ho o to prosil? Podělil se se svačinou nebo s penězi a nečeká to zpátky? Nabídl se, že někoho vyslechne jen proto, že se potřebuje vypovídat nebo že se o něj může někdo opřít, když se potřebuje vyplakat? Držel jazyk za zuby a nehádal se s druhým, i když věděl, že má pravdu? Jaký pocit vyvolaly tyto skutky v tobě, v tvém dítěti nebo v jiných členech rodiny, kteří to viděli?

Jak navázat na téma

Když se svým dítětem mluvíš, dívej se mu přímo do očí. Výzkumy dokazují, že oční kontakt zvyšuje mozkovou aktivitu. Intenzivní oční kontakt ti pomůže vyjádřit upřímný zájem o to, co ti chce dítě říct. Pomůže ti i lépe udržet jeho pozornost a zachycovat od něj neverbální náznaky – zda rozumí vašemu rozhovoru, zda se nechce něco zeptat, jestli ho to zajímá, nebo by už nejraději skončil a nechal to tak. Pečlivě si všímej i náznaků, které ti mohou být

povzbuzením, abys pokračoval – úsměv, nepatrné přikývnutí hlavou, ale i takové, které ti signalizují rozptýlenou pozornost dítěte, když například bloudí očima z předmětu na předmět a neumí se soustředit.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Ježíš nám říká, že bude navždy s námi: Mt 28, 20.

Co na toto téma říká Církev

Těm, kteří ho následují, Ježíš říká: "A hle, já jsem s vámi po všechny dny, až do konce světa." Bůh je stále s námi a vytrvale nás zve do hlubšího a osvobozujícího vztahu s ním. K dosažení svého cíle používá všechny dostupné prostředky. Prostřednictvím Ducha Svatého rozpoznáváme a následně prožíváme přítomnost Boha ve svém životě a rozhodujeme se, jak odpovíme na jeho pozvání. Jako vzor nám v tom slouží láskyplná Kristova dobrota, kterou prokazoval lidem zde na zemi.

Ježíš, který projevoval lidem soucit, nás učí zajímat se o utrpení druhých a dělat vše pro jeho zmírnění. Učí nás vžít se do situace nuzných. Ježíš jako zastánce těch, které každý ignoruje, chce, abychom se snažili řešit problémy lidí, vytlačovaných na okraj společnosti. Ježíš jako náš uzdravovatel nás učí, abychom byli usmiřovateli v naší rodině a ve společnosti a snažili se zlepšit její fyzické, psychické a duchovní zdraví. Ježíš jako služebník ukazuje, jak máme věnovat pozornost zájmům druhých. A jako zachránce ztracených nás učí lidi spíše zachraňovat, než je odsuzovat.

Krátká modlitba s dítětem

Děkujeme Ježíši za to, že je nám vzorem v tom, jak milovat Boha a druhé lidi, a za to, že je s námi ve všedních chvílích našeho každodenního života:

Děkuji ti, Ježíši, že mi ukazuješ, jak milovat
a jak se dělit o tuto lásku i s ostatními.
Pomoz mi rozpoznávat ve svém každodenním
životě Boží pozvání
a odpovědět na něj otevřeně a s láskou.
Amen.

Kreslené filmy

Kreslené filmy hrají v očích dětí velmi důležitou roli. Nemůžeme popřít, že i my sami jsme uchvázeni žertovnými, barevnými a přesvědčivými obrázky. S trhem nasměřovaným k dětem se narodil trh, který produkuje animované filmy pro dospělé.

První historickou zmínku o postavičkách oživených prostřednictvím tzv. živého kola nacházíme ve viktoriánské době. Jde o maličký přístroj, sestavený z kolečka, na které byla upevněna série obrázků, představujících stejný subjekt ve fázi pohybu. Pohybem páčky a hledíc přes štěrbinu bylo možné vidět obrázky v rychlé posloupnosti a takto díky optické iluzi mít představu pohybu. Od té doby vývoj rychle postupoval, až se před 60 lety zrodilo současné kino.

Současná produkce je velmi bohatá a nalezneme v ní spoustu zábavných a poučných kreslených filmů. Bohužel je mezi nimi i několik velmi negativních. Mnohé animované filmy jsou košem, ze kterého se vyhazují na trh hračky

a předměty spojené s televizními seriály. Je to začarovaný kruh, do kterého nás nenápadně vtahují produkční domy. Jejich cílem jsou děti v útlém věku, které touží získat hračky a různé předměty, související se známými kreslenými seriály.

Stupeň důvěřivosti dětí je největší do 9 let. U těchto dětí psychologie potvrzuje, že ještě nevládnou nad normálními logicko-deduktivní procesy. Jsou tedy v centru pozornosti právě těchto "obchodníků". Profesionálové v zobrazování se pokoušejí pro tuto kategorii dětí produkovat žádané filmy nejvyšší technické kvality.

Mějme však otevřené oči, přátelé!

Prvky, které protivník navrhuje, jsou vždy ty samé, ale tentokrát používá prostředek, který má velký vliv na děti a který je schopen podmínit jejich myšlení. Příznačný je čin firmy, která ve snaze propagovat zubní pastu uvedla reklamní šot, ve kterém tuba změněná na vláček vcházela do úst, aby tak splnila svou hygienickou roli. Tato reklama však byla zcela odmítnuta a nepochopená nejmenšími dětmi, které ještě nemají rozvinutou schopnost přenesenou

symboliku. Jejich model myšlení je konkrétní a výsledkem toho je skutečnost, že je nemožné, aby se tuba pasty změnila na vláček.

Nedávno nám naše přítelkyně vyprávěla, že čtyřletý chlapec řekl své matce, že zemřel jako velmi starý v první polovině 18. století a že se znovu narodil jako nynější dítě. Chuděrce mámě údivem vylezly oči z důlků. Dítě totiž trávilo celé dny v domě prarodičů a koukalo na kreslené filmy přeplněné touto tematikou. Po vyloučení těchto programů se těchto představ zbavilo.

Mnohé současné kreslené filmy oplývají hrdiny s pěkným vzezřením a přesvědčivým vystupováním. Vnímavý pozorovatel však odhalí, že se uvnitř těchto postavíček skrývají figury, charakteru a morální hodnoty, které jsou pro křesťana nepřijatelné.

Často se v kreslených filmech setkáváme s pěknými a vtipnými čarodějnicemi, kteří se pokoušejí praktikami černé magie dosáhnout svého cíle. Pomáhají jim při tom různí duchové. Naše zvědavé a důvěřivé děti nejdou netuší nic špatného a tyto praktiky opakují při svých hrách.

Hrdinové, kteří se sami prohlašují "za pány temnot a ničení", jsou vzory, které nejčastěji nacházíme v diářích, sešitech a taškách našich chlapců.

Tvůrci filmů nás chtějí přesvědčit, že v protikladu s touto zlobou jsou postavíčky, které dávají věci zpět na místa ve jménu pokoje a spravedlnosti. Bohužel, na boj proti násilí použijí další násilí a potlačují černou magii "neškodnější" bílou magií.

V podstatě není rozdíl v těchto praktikách; barva bílá, černá či červená jsou prostě záminky k zakrytí činnosti, která je svým původem jednoznačně satanská.

Magie nemůže být poražena magií ani zlo nemůže být potlačeno jiným zlem. Sám Pán Ježíš tvrdí: "Každé království vnitřně rozdělené pustne a žádná obec ani dům vnitřně rozdělený nemůže obstát. Pokud satan vyhání satana, je vnitřně rozdělen – jako pak obstojí jeho království?" (Mt 12, 25-26)

Děti jsou tedy vtahovány do velmi dlouhých animovaných seriálů, kde jsou hrdinové ještě velmi malí, ale co se týče zkušenosti, mohou se srovnávat s těmi nejzkušenějšími mistry Života v umění klamání, intrik a světáctví. Je to neustálá řada událostí, stahující děti do víru přetvářky, lži a marnosti, svádějící k stylu života bezpochyby vzdálenému od principů čistoty evangelia. Jde zde o zlověstný a stálý vliv protivníka, který chce přivést děti k čím dál větším

sympatiím se silami zla a vytváří v nich egoistické, ateistické, rebelantské a nemorální pocity.

Tyto řádky nemají moudrého křesťanského rodiče zastrašit, ale povzbudit k ještě zodpovědnějšímu a výraznější výběru hraček, knih a filmů, aby se život našich dětí ubíral směrem určeným námi – rodiči, a ne tvůrci filmů a reklamy.

(podle Slova)

Rok 2016 v našich farnostech

Ve chvíli, kdy se vám dostává do rukou nové číslo farního zpravodaje, je rok 2016 již minulostí. Připomeňme si v krátkosti, co jsme prožili v uplynulém roce.

Farnost Dolní Loučky

- leden** **Svátostné požehnání** – v neděli odpoledne s otcem Pavlem (kromě letních prázdnin).
- 3. 1. a 10. 1.** **Výstavka betlémů** v pastoračním centru na faře.
- 9. 1.** **Tříkrálová sbírka.**
- leden** **Jmenování členů Ekonomické rady farnosti otcem Pavlem.**
14. 2. složili slib a převzali od pana faráře pověřovací dekrety.
Platnost ERF 1. 1. 2016 – 31. 12. 2020.
- 6. 2.** **Ostatky** – Orlovna Dolní Loučky, hrála skupina „Echo“, o půlnoci pochována basa. Organizátoři: Kulturní spolek Dolní Loučky ve spolupráci s farností Dolní Loučky.
- 17. 2.** **Udělování svátosti pomazání nemocných.**
- únor –
březen** **Křížové cesty** – v postní době v neděli odpoledne ve farním kostele s otcem Pavlem, jinak v pátek po ranní mši svaté.
6. 3. jsme shlédli videoklipovou křížovou cestu v pastoračním centru na faře.
- 29. 2. – 2. 3.** **Výlet s ministranty do Bukové.**
- 9. 3.** **Promítání v pastoračním centru** – v rámci přípravy na manželství promítán film „Casomai“, byli zváni i farníci.
- 24. 3.–26. 3.** **Velikonoční triduum** – obřadům Zeleného čtvrtku, Velkého pátku a Bílé soboty předsedal v naší farnosti P. Pavel Šupol, vicerektor arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci.

-
8. 4. **Divadelní představení „Záskok“** v podání ochotníků z Podivína, výtěžek věnován na lázeňskou léčbu malého Matěje Vaňáka.
24. 4. **Prosba za úrodu** u kapličky sv. Jana Nepomuckého pod hřbitovem.
- květen **Májové pobožnosti** – vždy v neděli ve farním kostele s otcem Pavlem.
8. 5. **Den matek** – na farním dvoře, pan farář popřál maminkám, dostaly od něho dárek. Vystoupily děti z mateřské školy, zahrála skupina „Dejna a spol“.
14. 5. **Farní pouť** – Suchdol u Prostějova s barokním kostelem, jehož vznik se váže ke studánce zvané „Svatá voda“. Zde byla sloužena mše svatá. Dalším místem byl Jesenec, s barokním kostelem zasvěceným sv. Liborovi.
15. 5. **Svěcení kapličky sv. Jana Nepomuckého** pod hřbitovem.
květen Bylo dokončeno **Pastorační centrum**.
29. 5. **Slavnost Těla a Krve Páně** – shromáždili jsme se na prostranství pod Hradiskem ke slavení mše svaté. Zazpíval chrámový sbor. Poté následoval eucharistický průvod s Nejsvětější Svátostí Oltářní k předem připraveným čtyřem oltářům, kde byla krátká pobožnost a požehnání, a pak krátká adorace v kostele.
5. 6. **První svaté přijímání.**
19. 6. **Den otců** – na farním dvoře, pan farář popřál tatínkům a věnoval jim malý dárek. Vystoupila skupina historického šermu „Victorius“, zahrála „country kapela z Dubu nad Moravou“.
5. 7. **Poutní mše svatá u kapličky sv. Cyrila a Metoděje ve Skryjích.**
8. 7. – 22. 7. **Farní tábor pro děti** - v Bukové u Protivanova.
23. 7. **Poutní mše sv. ke sv. Máří Magdaléně v Kalech** – sloužena P. Josefem Rybeckým, děkanem tišnovským.
13. 8. **Pouť ke slavnosti Nanebevzetí Panny Marie u kaple v Horních Loučkách.**
27. 8. **Pouť ke sv. Jiljí v Újezdě** - při ní zazpíval chrámový sbor z Dolních Louček, po mši svaté posvěcen zrekonstruovaný kříž uprostřed vesnice.
27. 8. **Pouť ke sv. Jiljí u kapličky v Řikoníně** – po delší době.
28. 8. **Grilování na farním dvoře** – ochutnali jsme výborné jehněčí maso.
-

- 31. 8.** **Žehnání aktovek.**
- 14. 9.** **Setkání s misionářem** – mši svatou celebroidl P. Jiří Brabec, působící v dalekém Mexiku. Poté jsme se shromáždili v pastoračním centru na faře, kde jsme vyslechli přednášku o životě křesťanů v Mexiku, podloženou fotografiemi.
- 25. 9.** **Náboženství pro dospělé** – 1. setkání, bude jich asi 6. Je povinné pro rodiče dětí, které v letošním školním roce poprvé přijmou Pána Ježíše do svého srdce.
- říjen** **Výuka náboženství.**
- 2. 10.** **Den seniorů** – v pastoračním centru na faře, otec Pavel vyzdvihl osobnost dříve narozených. K poslechu i k tanci zahrála „Cimbálová muzika z Podivína“.
- 16. 10.** **Poděkování za úrodu.**
- říjen –** **Oprava bočních i hlavních schodů ke kostelu** firmou pana Škardy z Podivína.
- listopad**
- 6. 11.** **Dušíčková pobožnost na hřbitově v Dolních Loučkách i v Újezdě.**
- 13. 11.** **Martinské hody** – slavnostní mše svatá se účastnili stárci a stárky z Dolních i Horních Louček, zazpíval chrámový sbor. Odpoledne byl program pod májí.
- 17. 11.** **Farní vrabec** – v pastoračním centru na faře jsme ochutnali dobroty z „vepřového vrabečka“.
- 20. 11.** **Ukončení roku Božího milosrdenství a zahájení roku ke sv. Martinovi** – patron naší farnosti i kostela. Vyhlásil ho pan farář.
- 22. 11.** **Oslava sv. Cecílie** – naši hudebníci a zpěváci ji oslavili při mši svaté a potom se sešli k malé oslavě v pastoračním centru na faře.
- 25. 11.** **Setkání s olympijským kaplanem** – pozvání přijal P. Oldřich Chocholáč, který se účastnil letošních letních olympijských her v Rio jako kaplan českého týmu, jímž byl jmenován v roce 2015 kardinálem Dominikem Dukou.
- prosinec** **Rorátní mše svatá** – slouženy v době adventní v pátek v 6:10 za světél svíček.
- 31. 12.** **Adorace** – poděkování Pánu Bohu za uplynulý rok 2016.

Farnost Olší

- 14. 2.** **Předány dekrety členům ekonomické rady.**
- 19. 2.** Při mši svaté udělována **svátost nemocných.**
- únor – březen** V postní době **pobožnost křížové cesty**, v neděli po mši svaté.
- 24. – 28. 3.** **Velikonoce.** Tři katechumeni přijali během obřadů sobotní vigilie svátosti křtu, eucharistie a biřmování.
- 24. 4.** **Poutní mše svatá ve farním kostele sv. Jiří.**
- 14. 5.** **Pouť pro pomocníky ve farnosti – Suchdol u Prostějova, Jesenec.**
- 29. 5.** **Slavnost Těla a Krve Páně.**
- 5. 6.** Při slavnostní mši svaté přistoupily k **prvnímu svatému přijímání** 3 děti.
- 5. 7.** **Pěší pouť ke kapličky sv. Cyrila a Metoděje ve Skryjích,** poutní mše svatá.
- 8. - 22. 7.** **Tábor v Bukové u Protivanova.**
- 30. 7.** **Pouť na Litavě –** sloužena mše svatá u kapličky sv. Anny.
- 13. 8.** **Pouť v Boru –** sloužena mše svatá u kapličky Nanebevzetí Panny Marie.
- 28. 8.** **Žehnání automobilů, “spanilá jízda“** do Pastoračního centra v Dolních Loučkách.
- říjen** Na základní škole zahájena **výuka náboženství.**
- 8. 10.** **Poutní mše svatá v Moraveckých Pavlovicích** u kapličky Panny Marie Růžencové.
- 9. 10.** **Krojované hody v Olší** spojené s poděkováním za úrodu.
- 6. 11.** Dušičková pobožnost na hřbitově.
- 19. 11.** **Poutní mše svatá v Drahoníně** v kapličky zasvěcené Ježíši Kristu Králi.
- 9. 12.** **Návštěva sv. Mikuláše.**

Farnost Žďárec

- 22. 1.** **3. farní ples** se konal v Kulturním domě ve Žďárci. K poslechu i k tanci zahrála Bystřická kapela.
- 14. 2.** **Předány dekry novým členům ekonomické rady.**
- 18. 2.** Při mši svaté udělována **svátost nemocných.**
- únor –** V postní době **pobožnost křížové cesty** – ve čtvrtek a v neděli
březen přede mší svatou.
- 24. – 28. 3.** **Velikonoce.**
- 14. 5.** **Pouť pro pomocníky ve farnosti** – Suchdol u Prostějova, Jesenec.
- 22. 5.** Při slavnostní mši svaté přistoupilo k **prvnímu svatému přijímání** 6 dětí.
- 26. 5.** **Slavnost Těla a Krve Páně** zahájila mše svatá v areálu U Sudu. Poté se eucharistický průvod vydal na cestu obcí.
- 28. 5.** **Poutní mše svatá ve Vratislávce.**
- 25. 6.** **Poutní mše a žehnání obecních symbolů v Lubném.**
- 3. 7.** **Poutní mše svatá ve Žďárci.** Obětní dary přinesly dívky v krojích.
- 8. – 22. 7.** **Děti z farnosti se zúčastnily tábora** v Bukové u Protivanova.
- 20. 8.** **Poutní mše svatá k slavnosti Nanebevzetí Panny Marie v Tišnovské Nové Vsi.**
- 3. 9.** **Poutní mše svatá u kaple Narození Panny Marie v Rojetíně.**
- 10. 9.** **Pouť do Žarošic.** Slavnostního průvodu s mariánskými sochami, jehož se účastnila děvčata v krojích.
- 28. 9.** **Poutní mše svatá u kapličky sv. Václava na Ostrově.**
- říjen** Na základní škole byla zahájena **výuka náboženství.**
- 6. 11** **Dušičková pobožnost** na hřbitově u hlavního kříže k uctění památky našich drahých zemřelých.
- prosinec** V době adventní **rorátní mše svaté** konané před svítáním, v úterý v 6:30.
- 6. 12.** **Mikulášská farní kavárna** s návštěvou sv. Mikuláše

Úkony duchovní správy v roce 2016

	Dolní Loučky	Oliší	Žďárec
Křty	Zuzana Magdaléna Němcová Lukáš Ondrák Zdeněk Domes Julie Anna Marie Chlubnová Jaroslav Plevač Jaroslav Melichar Jakub Jan Mühlhansl Ela Helena Jeřábková Petr Buček	Stela Csizmárová Adéla Maštaliřová Pavel Nehybka Dominika Francová	Miroslav Jakub Běloch Alexej Antonín Chylík Jan Suchomel Matyáš Adam Křištof Klára Koťová Tereza Anna Humpolcová Jiří František Humpolec Šimon Kollár Aleš Jiří Humpolík Nicoleta Anna Zdražilová Apolena Anna Gabrielová
Svatby	Vojtěch Vejpustek Andrea Pivoňková Václav Burian Marcela Holubářová	Jiří Pospíšil Michaela Marvanová	Jiří Pelikán Jana Koťová Radek Jeřábek Barbora Hošková Antonín Dosadil Lenka Žáková
Pohřby	Milan Polák Jarmila Večeřová Ludmila Patloková Zdeněk Večeřa Matylda Špiclová Jaroslava Pestrová Vladimír Mašek Ladislav Grünfeld Radek Jáchim Lidmila Habrovcová Miloš Vojta Vlastimil Balák	Bohuslav Strnad Metoděj Buček Jiří Zábrš	Ludmila Hubálková Vlastimil Šubert Marie Žáková Věra Komárková Marie Večeřová Kateřina Žáková Božena Hájková Marie Valíková

Co jsme prožili

Beseda s olympijským kaplanem

V pátek 25. listopadu v 18:00 se farníci z Dolních Louček, Olší a Žďárce účastnili asi dvouhodinové besedy v pastoračním centru na faře. Pozvání mezi nás přijal olympijský kaplan P. Oldřich Chocholáč, který v současné době působí ve farnosti Mikulov a v několika dalších farnostech na Pálavě. Mnozí z nás ho poznali, když působil ve farnostech Deblín, Křoví, Kuřimská Nová Ves.

V únoru 2014 si splnil svůj velký sen a na několik dní odletěl spolu s českými fanoušky do Soči na závěr zimních olympijských her. A možná díky této cestě přišla nabídka provázet českou výpravu na olympijských hrách nejen jako fanoušek, ale i jako kaplan, a zajišťovat tak našim sportovcům co nejlepší duchovní zázemí. V roce 2015 byl jmenován kaplanem Českého olympijského výboru předsedou České biskupské konference kardinálem Dominikem Dukou.

V letošním roce se P. Oldřich účastnil s českým týmem letních olympijských her v brazilském Riu de Janeiru. Jeho povídání podložené spoustou fotografií nás velice zaujalo a bylo vidět, s jakou radostí nám vyprávěl o svých zážitcích z této olympiády. Ochetně odpovídal na všechny dotazy farníků.

Je to člověk na svém místě, který dokáže podat pomocnou ruku, ale také kněz, vděčný za každou modlitbu, který umí duchovně povzbudit v každé situaci.

Vyprošujme proto otci Oldřichovi hojnost Božích milostí, ochranu Matky Boží Panny Marie a dar zdraví, aby se mu v jeho náročné práci dařilo, aby ho na jeho další cestě provázela radost a láska ať už jeho farníků nebo našich sportovců.

Díky za pozvání otce Oldřicha do Dolních Louček, díky 30ti farníkům, kteří si přišli olympijského kaplana poslechnout a popovídat si s ním, díky těm, kdo připravili opravdu bohaté pohoštění. Ať vám všem dobrý Bůh neustále žehná.

Jana Jurná

Návštěva sv. Mikuláše

V neděli 4. 12. po mši svaté se děti ze žďárské farnosti spolu se svými rodiči sešly ve farním sále, kde se konala Mikulášská farní kavárna. Čekání na příchod sv. Mikuláše si zkrátily krátkým kvízem. Pak děti společně svatého Mikuláše volaly, až za nimi skutečně přišel. Nejdříve si ověřil, zda byly děti po celý rok hodné, zeptal se i na něco o adventní době. Nakonec za asistence pana faráře všechny děti obdaroval přinesenými balíčky.

Děti ve farním sále ve Žďárce navštívil sv. Mikuláš

V pátek 9. 12. po mši svaté navštívil sv. Mikuláš děti ve farním kostele v Olší. Děti se na něj velmi těšily a netrpělivě ho očekávaly. Sv. Mikuláš se zajímal o to, co se děti učí v náboženství, a vyzval je, aby byly po celý rok hodné. Nakonec pak všechny děti obdaroval přinesenými balíčky.

R. Mašek

Potravinová sbírka ve farnosti Olší

Na druhou adventní neděli proběhla v naší farnosti potravinová sbírka. Ve spolupráci s Oblastní charitou Tišnov jsme nabídli pomoc několika rodinám na Tišovsku, které se ocitly v sociální nouzi. Na žádost o pomoc pro tyto rodiny odpověděli naši farníci opravdu štědrými dary. Podařilo se vybrat pěkné množství hygienických potřeb a trvanlivých potravin. Jelikož se jednalo o rodiny s dětmi, obsahovaly naše dary i mnoho sladkostí, abychom i těmto dětem v době Mikuláše dokázali udělat radost. Výtěžek naší sbírky jsme opatřili krátkým průvodním dopisem, ve kterém jsme všem rodinám popřáli v jejich nelehké situaci hodně sil, klidné prožití adventní doby a zejména jim předali vědomí, že je kolem nich stále spousta lidí, kterým nejsou lhostejné osudy jiných a jsou ochotni pomáhat. A právě za toto poselství, které se podařilo změnit v činy, všem dárcům od srdce děkujeme.

Marta Rémanová

Žehnání sochy Panny Marie v Lubném

V sobotu 10. prosince se u kaple zasvěcené Panně Marii konala velká slavnost, žehnání sochy Panny Marie Pomocné. Za hojně účasti farníků a opravdu pěkného počasí byla zahájena v 15:00 zpěváky ze skupiny "Žalozpěv".

S nesmírnou vděčností jsme mezi sebou přivítali otce Mariána Kalinu, který přijal pozvání a přišel mezi nás. Už podruhé stál u lubenské kapličky při významné události. Poprvé 8. srpna 2009. Tehdy celebroid slavnostní mši svatou, při níž požehnal novou sochu Panny Marie, která má své místo v kapli, a také nově opravenou střechu. V té době působil v našich farnostech – Dolní Loučky, Olší a Žďárec, v současné době vykonává službu Bohu ve farnosti Moravská Nová Ves. Jeho krásná a milá slova, jak ho všichni moc dobře známe, nás hřála u srdce a mnohé oči se zalily slzami radosti a dojetí.

Do obřadu se zapojily i děti, které na důkaz lásky k Panně Marii položily k jejím nohám bílé růže jako symbol čistoty. Modlitbou "Můj Ježíšku zlatý" završily další krásnou akci malé vesničky, kde jsou lidská srdce otevřená, a kde je Matka Boží Panna Maria uctívána řadou generací.

Po skončení obřadu byli všichni pozváni do prostor obecního úřadu k hodinovému koncertu skupiny "Žalozpěv" pod vedením pana Nohéla, jejíž členové sklidili velký úspěch. Poté následovalo bohaté pohoštění.

Upřímné poděkování patří otci Mariánovi za vedení obřadu, za jeho obětavost a ochotu, autorovi sochy Panny Marie panu Lacinovi a také panu Melicharovi za zhotovení stříšky nad sochou Panny Marie. Velký dík si zaslouží paní Bátorová, která svou obětavostí, trpělivostí a láskou k Matce Boží dokázala tuto akci zorganizovat, a všichni, kteří jí podali pomocnou ruku. Nesmíme ale zapomenout ani na skupinu "Žalozpěv" a na ty, kdo připravili pohoštění pro všechny účastníky.

Moje největší poděkování, a určitě i poděkování všech, náleží Pánu Bohu za jeho požehnání a Panně Marii za její mocné přímlyvy, ochranu, mateřskou lásku.

Ať je Matka Boží, patronka kapličky a celé vesnice i nadále uctívána s láskou a vděčností, ať se jí přijdou poklonit a složit jí k nohám svoje bolesti, starosti, ale i radosti všichni lidé, kteří budou procházet tímto krajem. Ona má pro nás vždycky místo ve své náruči, pod svým ochranným pláštěm a dala světu Syna, který nám přinesl spásu.

"Panno Maria Pomocná, oroduj za nás!"

Jana Jurná

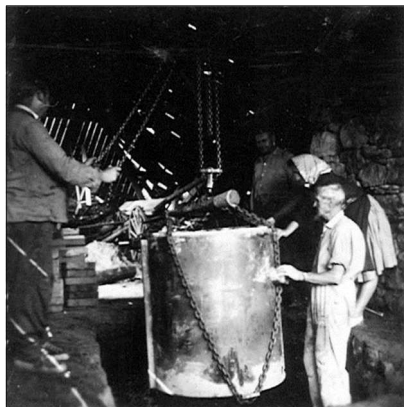
Pohled do historie

V pohledu do historie žďárské farnosti pokračujeme rokem 1967. V tomto roce žďárskou farnost spravoval administrátor P. František Kolář.

Léta páně 1967

Rok 1967 začal mírnou zimou. Bylo celkem málo sněhu. A tato mírná zima zůstala a k jaru. Velikonoce byly již 26. března. Věřící byli před Velikonocemi

řádně připravení na sv. svátosti, za měsíc březen bylo 1.300 sv. přijímání.

V červnu 1967 jsme s pomocí Boží znovu nahodili zeď kolem celého kostela. Bývalý hřbitov. U farské kůlny jsme nahodili novou omítkou celou zeď kolem cesty. A potom jsme začali pomalu uskutečňovat přípravu na pořízení 2 nových zvonů. Jejich výroba se měla uskutečnit na místě ve Žďárci. Kůlnu nám ochotně k použití poskytnul pan František Chmelíček. Koncem srpna jsme vypůjčili pec na tavení

kovů a zvonařský mistr hned začal s přípravami a vlastní prací. Dne 16. září byly již oba zvony ulity. Větší má necelých 400 kg, menší necelých 200 kg. Potom byly zvony p. Dobrodinským kolaudovány a učiněna příprava na zavěšení.

Na neděli dne 22. října 1967 bylo stanoveno svěcení zvonů. Byla krásná neděle. O ½ 2 hod. odpoledne přijel pan kapitulní vikář ThDr. Josef Kratochvíl, aby zvony posvětil. Za velké účasti lidí a okolních kněží – byly zvony posvěceny a zavěšeny do věže. Bylo to dojemné, když po mši sv. hned se rozezvučely dohromady 4 zvony, které pěkně sladěly, zachvívaly širým okolím. Lidé dojatě poslouchali a radostně se rozcházeli v podzimním

podvečeru do svých domovů. Dnes již všechny zvony mohutně vyzvánějí při církevních slavnostech.

Polák Petřík s družičkami vítají pana kapitulního vikáře

Zvony u kostela před svěcením

Školní rok na podzim začal pilnou a radostnou prací. 106 žáků – z farnosti bez jednoho všichni – chodí do náboženství. Též duchovní život je radostný. V roce 1967 bylo ve farnosti 8.500 svatých přijímání.

Zpracoval: R. Mašek

Páté evangelium

1.

Padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Josef jim však řekl: Zlato přijmout nemůžeme, neboť je znakem bohatství a poskvřňuje toho, kdo jej dává, i toho, kdo jej přijímá.

Padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu.

(Mt 2,11)

Vyprávění o mudrcích nám líčí duchovní dobrodružství vzdělaných mužů, kteří se zcela oddali svým vidinám a strávili spoustu času spleťtými učenými

rozpravami, a kvůli tomu dorazili do Betléma pozdě, když už spadla opona.

Nicméně dorazili, vždyť v bídné chatrči je místo pro každého – i pro pár intelektuálů.

Ani toto Páté evangelium (stejně jako evangelium Matoušovo) se nezmiňuje

o dalších mudrcích, kteří se vydali za špatnou hvězdou a doputovali buď do království nebeského, nebo do Habeše, a tak svou příležitost promarnili a do dějin nevešli.

Tito roztržití popletové, kteří si v praktickém životě vůbec nevěděli rady, vybrali pro židovského krále ty nejméně vhodné dary.

Darovat myrhu (která se tehdy používala na balzamování mrtvol) novorozenci je nevkusné: tam, kde sotva vpučel život, se přece nehodí probouzet myšlenky na smrt.

Kadidlo od mudrců – zde začíná cesta této látky (typické pro orientální dvory a chrámy) napříč křesťanstvem. Bylo zároveň počátkem liturgického a církevního triumfalismu, který dnes všichni odsuzujeme.

Zlatem však tito nedovtipové překonali všechny meze. Jakže? Syn Boží se narodil ve stáji a obklopil se pasáky koz a ovcí, aby tak dal najevo, že chce založit církev chudých. A najednou se příženou tihle pánové a chtějí svým bohatstvím toto strohé, avšak ryzí prostředí poskvřnit. Vůl a osel udiveně hledí na to, jak se rodí konstantinovská církev.

Je však možné, že by proti jejímu zrodu nikdo neprotestoval? Podle Matouše by se skoro mohlo zdát, že svatá rodina zlato – symbol a pramen všeho zla – bez námitek přijala.

Nyní se však dovídáme, jak tomu bylo doopravdy. Josef, muž drsný a málomluvný, důstojně a klidně, ale naprosto jednoznačně vyjádřil svůj nesouhlas a jeho nejhlubší příčinu: tam, kde je zlato, nemůže být ani Kristus, ani Kristova církev.

Tento úryvek je tím významnější, že v něm zaznívá jediná věta nazaretského tesaře, jež se nám zachovala: je to jen pár slov, avšak cennějších než sáhodlouhé koncilní dekrety.

A mudrci se vesele a bezstarostně (jako univerzitní profesoři, kteří se odvážili mezi normální lidi) vracejí domů jinou cestou a vůbec si nejsou vědomi toho, jaké škody v dějinách napáchali.

*(z knihy **Páté evangelium**, Giacomo Biffi)*

Poděkování panu faráři

Na začátku nového roku chceme poděkovat panu faráři otci Pavlovi za vše, co pro nás v loňském roce udělal. Děkujeme mu za vstřícnost, se kterou k farníkům přistupuje, za to, že s nimi dovede prožívat i chvíle uvolnění a společné radosti a veselosti.

Otče Pavle, v den svých narozenin jste nás prosil, abychom se za Vás modlili. Rádi to děláme, víme, že nic potřebnějšího, než je modlitba, Vám nemůžeme dát. Ať Vás Pán chrání a žehná Vám.

Don Bosko, jehož svátek slavíme 31. ledna měl zvláštní recept na svatost: viz *tajenka*.

C	E	V	O	N	O	V	Z	A	O	N	S	A	J	K	E	I	U	L	P	
K	G	D	A	P	Ě	I	B	A	L	T	S	K	I	C	A	E	E	J	A	
E	A	R	É	I	N	O	B	N	O	B	C	P	R	Ž	A	B	K	A	D	
Č	K	C	Á	E	D	L	O	I	Y	Y	A	A	S	C	H	Á	R	E	B	E
E	I	K	C	Z	C	A	K	N	E	T	L	L	K	Ď	E	O	Š	L	S	
Ř	A	T	S	S	L	I	L	A	S	E	R	K	O	P	C	T	P	E	Á	
T	C	E	R	E	V	T	Č	E	L	M	P	Á	O	K	I	U	K	S	T	
S	Ě	M	Ý	D	L	O	S	N	N	Ř	I	T	P	S	Š	A	E	K	I	
N	K	Š	K	L	M	T	T	E	I	Í	K	Í	Č	E	M	O	A	Í	N	
K	P	Í	I	O	É	E	O	V	Ě	Ž	N	Ý	C	H	N	T	Š	T	P	Y
E	P	O	D	T	U	A	C	H	P	T	E	I	E	A	O	K	O	A	U	Á
Š	V	Y	L	O	M	S	T	A	Ř	Í	K	E	D	I	K	K	Č	P	A	
I	Í	Ý	F	Y	S	Y	E	Z	N	L	Z	H	R	O	U	C	E	N	Í	
T	N	E	T	O	P	M	I	K	E	I	O	Š	Ř	T	P	Y	G	E	A	
N	Á	Z	E	V	R	E	K	T	L	D	K	Í	N	E	M	A	R	Á	N	
A	D	E	P	A	A	T	O	O	I	U	N	A	S	T	M	A	L	J	Y	
R	O	Š	L	T	Š	R	K	T	D	E	I	V	Ě	O	I	N	D	E	X	
F	L	A	O	O	O	I	N	L	K	B	R	Z	Ř	V	O	U	N	A	K	
A	H	U	L	S	E	E	E	Í	R	A	D	I	M	A	D	L	A	N	M	
D	E	Ř	T	S	T	Ř	Í	Š	K	A	Č	J	T	T	A	Ž	M	S	T	

ALARM, ANINA, ANTUKA, ASTMA, ASYMETRIE, AUTOR, AUTOŠKOLA, BLESK, BONBONIÉRA, ČTVEREC, ĎÁBEL DRINK, DRTIČ, EGYPT, EKRAK, ESTÉT, FOUET, FRANTIŠEK, GRÁZL, HLODÁNÍ, IMPOTENT, INDEX, IRSKO, JASNO, JEANS, JIZVA, KABEL, KAMNA, KOLIZE, KORÍNEK, KOUSEK, LAPKA, LETOROST, MADAM, MADLA, MANDL, MEČÍK, MECHANIKA, MOŘIČ, MŘÍŽE, MŠICE, MÝDLO, NÁRAMENÍK, NÁZEV, NEDOPALEK, NELAD, ODHODIT, OKRES, OLEÁT, OPÉCI, PADESÁTINY, PÁRTY, PIKNIK, PLUIE, POLYP, POTLESK, PUPÍK, RADIM, REPOT, RIKŠA, ŘVOUN, SEDLO, SKICA, SLUHA, SMOLY, SODÍK, SOKLY, SPRAŠ, STAŘÍ, STOIK, STŘEČEK, STŘED, STRÍŠKA, ŠKUDLE, ŠUPLE, TEPLA, TĚŠIT, TETOVAT, TOČNA, VĚŽNÝ, VIOLA, VÝTVARNÍK, ZDOBA, ZHROUCENÍ, ŽRENÍ, ZVONOVEC, ŽABKA, ŽINČICE, ŽLUNA

Lákají vás poklady?
Tak pojdte s námi.
Budeme společně
objevovat poklady
naší víry.

KŘEST

Každý z nás je rád doma, spolu s rodiči a sourozenci. Když potřebuji radu, jdu za mámou nebo tátou, protože vím, že mě mají rádi a chtějí pro mě to nejlepší. Kromě rodičů je tu ještě někdo, kdo nás má velmi rád. Bůh - náš Nebeský Otec. Můžeme k němu kdykoliv přijít. Rodiče se starají, abychom měli vše, co je potřeba, aby z nás vyrostli zdraví a dobří lidé. I Bůh nám dává vše pro to, abychom vyrostli pro nebe, abychom se stali svatými.

Pán Ježíš žil na zemi proto, aby vzal naše hříchy na sebe a spasil nás. Svým životem nám ukázal, jak máme žít i my. Máme se snažit podobat se mu. Pán Ježíš je přítelem každého člověka - dětí i dospělých. Posiluje nás, abychom vždy vytrvali v dobrém.

Víš, že nám Bůh dal hodně pokladů?

Když poskládáš písmena na truhlici s pokladem, dozvíš se, co je největším pokladem od Pána Boha.

Dává nám poklady, které nám pomáhají na **naší cestě do nebe. Jak jim říkáme se dozvíš, když do jednotlivých úseků cesty vložíš správně vložíš části s písmeny.**

Je jich sedm: **křest, biřmování, Eucharistie, smíření, pomazání nemocných, kněžské svěcení, manželství.**

Tyto svátosti se týkají všech **důležitých chvil člověka.**

Křest je velkým pokladem, protože se při křtu stáváme Božími dětmi a začleňujeme se do společenství Církve. Křest nám smývá dědičný hřích a i osobní hříchy.

Křest znamená, že patříme Kristu.

Křesťané katolíci se křtí už jako novorozenci, protože každý člověk má dědičný hřích, od kterého se potřebuje osvobodit a znovuzrodit ve křtu.

Svatost křtu může přijmout každý nepokřtěný člověk.

I Pán Ježíš byl pokřtěn Janem Křtitelem. Tehdy na něho sestoupil Duch Svatý a Bůh řekl tato slova:

?

Víš, že i dospělí se na křest připravují? Tato příprava se jmenuje **katechumenát** a trvá zpravidla dva roky.

Zjistíš je, když poskládáš slova v mracích od nejmenšího po největší.

MŮJ ZALÍBENÍ V KTERÉM MILOVANÝ MÁM TO TO JE SYN.

Tak se obrací i na tebe: Ty jsi můj milovaný / moje milovaná

jak rád tě vždy vidím.

Datum mého křtu: _____

Kde: _____

Moje křestní jméno: _____

Moji kmotři: _____

Při křtu kněz naleje vodu na hlavu křtěnce. Voda je **symbolem očistění duše**. Všechny hříchy jsou zničené. Pán Ježíš vzal všechny naše hříchy na sebe, abychom byli čistí a zachráněni pro život v Božím království.

Z pěti očíslovaných konviček je jedna stejná jako konvička na tácku. Najdi ji. Její číslo ti prozradí, kolikrát při křtu lije kněz vodu na hlavu.

Pane Ježíši, děkujeme ti za poklad křtu - za to, že jsme se jím stali Božími dětmi. Dej nám sílu, abychom v každodenním životě byli světlí pro naše spolužáky a pro všechny lidi, které máme kolem sebe. Amen.

Úkol pro tebe:
Napiš, kdo je tvým křestním patronem.

Co nás čeká

Ve světském životě

Výstava betlémů

8. ledna se v Dolních Loučkách uskuteční výstava domácích betlémů. Zapůjčte váš domácí betlémek, ať potěší i další lidičky. Betlémy se budou „vybírat“ v sobotu 7. ledna od 15 do 16 hodin v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

4. farní ples

V pátek 20. ledna se v Kulturním domě ve Žďárci uskuteční 4. farní ples. Slavnostní zahájení s přípitkem je stanoveno na 20:00 hod., k poslechu i tanci zahraje Bystřická kapela. Připravena bude bohatá tombola.

Vstupenky v ceně 100 Kč lze zakoupit po mši svaté v sakristii u pana faráře nebo u p. Hany Štěpánkové (tel. 731 477 697).

Všichni jste srdečně zváni!

Chvála češtiny (když byl ten Silvestr)

Elektrikář je nadržovanéj,
soudce je jak zákon káže,
klempíř je na šrot,
metař je nametenej,
sládek je nachmelenej,
akademický malíř je pod obraz,
malíř pokojů je zmalovanej,
loutkoherec je zpumpřlíkovanej,
zpěvák je zhulákanej,
letec je jak bomba,
pyrotechnik je jak puma,
kanonýr je jak dělo,
dělník v pneuservisu je gumovej,
truhlář je jak prkno,
kněz je jak slovo boží,
funebrák je tuhej,
meteorolog je na mraky,
veterinář je jak zvíře,
boxer je ztřískanej,
kropič je zlitej,
sedlák má vidle,
zooteknik je jak dobytek,
řezník je jak prase,
kovář je zbušenej,
kuchař je na kaši,
myslivec je piclej,
písmomalíř je zlinkovanej,

lakýrník je zlakovanej,
kominík je zčazenej,
sklenář má okno,
poslanec je odhlasovanej,
uklízečka je na prach,
švadlena ji má jak vyšitou,
zaměstnanec autobazaru je jetej,
dopravář má špičku,
pumpař je total,
zahradník je nakropenej,
dřevorubec je zrubanej,
karbaník je zkárovanej,
ortopéd je zlámanej,
dermatolog je koženej,
anesteziolog je v bezvědomí,
pedagog je vyškolenej,
hudebník je moll,
entomolog je na mol,
chmelař je jak žok,
tramvaják je vykolejenej,
výhybkář je namazanej,
zoolog má opici,
kynolog je jak doga,
zákazník má nakoupeno,
řidič je zřízenej,
ocelář zkalenej,
flétnista je zhvízdaněj.